

YHDYSVALTOJEN NYKYISEN ULKOPOLITIIKAN LUONTEENOMAISIA PIIRTEITÄ

YHDYSVALTOJEN FINANSSIHARVAINVALLAN ULKOPOLITIIKAN PÄÄLINJA

Amerikan Yhdysvalloissa näemme tällä hetkellä havainnollisimman esimerkin siitä, millainen valtioelinten sisä- ja ulkopoliittika vastaa monopolistisen kapitalismin kehityksen nykyistä tilaa.

Toinen maailmansota joudutti vielä enemmän kuin ensimmäinen muissakin porvarillisissa maissa valtiokoneiston alistamista kapitalististen monopoliyhtymien valtaan. Tämä valtiomonopolistisen kapitalismin kehitysprosessi ei ole kuitenkaan yhdessäkään maassa mennyt niin pitkälle kuin Yhdysvalloissa. Finanssipääoman valtiat ovat ottaneet siellä käsiinsä valtiokoneiston välittömän johdon. Heille kuuluu kaikki valta. Ministerinvirat ja muut avainasemat valtiossa ovat suurten monopoliyhtymien vaikutusvaltaisten osakkaiden ja johtajien, heidän lainopillisten neuvonantajien ja valtuutettujensa hallussa. On laajalti tunnettua, miten hillittömästi nämä »ison rahan» edustajat käyttävät valtaansa rikastuttaakseen monopoleja valtion ja kansan kustannuksella. He käyttävät kursailematta hyväkseen valtiokoneiston kaikkia rattaita puuttuakseen alinomaa maan talouselämään, tehostaakseen työtätekevien riistoa, hävittääkseen Amerikan kansan demokraattiset vapaudet ja lujittaakseen rahaylimystön itsevaltiutta. Sellainen on USA:n nykyisten vallanpitäjien sisäpolitiikan yleinen linja.

Mutta meitä ei kiinnosta tässä Amerikan finanssipääoman hallitsevien edustajien sisäpolitiikka, vaan heidän toimintansa ulkopoliittikan alalla.

Finanssipääoman ulkopoliittika ei ole mitään muuta kuin imperialistista politiikkaa. Tosin imperialistit itse

kiistävät sanoissa: politiikkansa imperialistisen luonteen: imperialismi on näet ollutta ja mennyttä, se on joskus ollut olemassa, mutta meidän aikanamme se ei enää ole elävien kirjoissa. . . Tuollainen loruilu herättää kuitenkin kaikkialla vain ivallisia huomautuksia: näiden samojen muka »ei-imperialististen» hallitusten politiikkahan ilmenee teoissa, jotka ovat luonteeltaan niin korostetun räikeästi imperialistisia, että kivetkin siitä huutavat.

Imperialistista politiikkaa ei voida haudata ennen kuin on haudattu finanssipääoman herruus, jolle on ominaista »väistämätön pyrkimys talousalueen, jopa yleensä alueen laajentamiseen». V. I. Lenin osoitti tämän monopolistisen kapitalismin taloudellisen olemuksen ja perustendenssien syvällisen tieteellisen erittelyn pohjalla. Hän totesi, että »finanssipääoma yleensä pyrkii anastamaan mahdollisimman paljon maita, miten tahansa, millaisia tahansa ja missä tahansa, pitäen silmällä mahdollisia raaka-ainelähteitä ja peläten jäävänsä alakynten vimmatussa taistelussa viimeisistä, vielä jakamattomista maailman alueista tai jo jaettujen alueiden uudelleenjaosta».

Tässä on avain amerikkalaisen politiikan olemuksen ymmärtämiseen. Kysymys on itse asiassa ekspansioyrityksestä. Ja kun jo siihen aikaan, jolloin Lenin kirjoitti perustavaa laatua olevan teoksensa imperialismista, finanssipääoman elinedut, raaka-ainelähteiden tavoittelu ja pääoman viennin edut ajoivat Yhdysvaltoja saaliinhimoiseen taisteluun siirtomaista ja vaikutusalueista, maailman taloudellisesta ja poliittisesta uudelleenjaosta, niin nykykaudella entisten tekijöiden lisäksi on tullut uusia, ainakin yhtä painavia tekijöitä: tarve ulkoisten menekkimarkkinoiden laajentamiseen olosuhteissa, joissa ovat samanaikaisesti kaventumassa kapitalistiset maailmanmarkkinat kokonaisuudessaan sekä se alue, johon monopolirytykset sijoittavat pääomia käyttäkseen maailman voimavaroja.

Mutta miten vallan ohjaksia pitelevät amerikkalaisten monopolien edustajat pyrkivät turvaamaan näiden monopolien korkeat voitot ja hallitsevan aseman? Ennen kaikkea kahdella tavalla: toisaalta yhä suuremman taloudellisen ja poliittisen ekspansion avulla, toisaalta taas USA:n ja sen satelliittien talouselämän militarisoinnin avulla. On selvää, että nämä kaksi menetelmää liittyvät hyvin läheisesti toisiinsa. Voimaperäinen ekspansio edellyttää kasvavaa sotilaallista voimaa; talouselämän militarisointi ja kilpavaruste-

lu vuorostaan tehostavat USA:n ekspansio politiikan hyök-
käävää luonnetta.

Muiden imperialistivaltojen heikentyminen toisen maail-
mansodan aikana ja atomiaseen saaminen vuonna 1945
amerikkalaisten haltuun aiheuttivat kovaa poliittista pään-
huimausta USA:n imperialisteille. He julistivat kaikkien
kuultavaksi vaatimuksensa »maailman johtamisesta». Kaik-
kien muiden maiden olisi muka pitänyt vastaan sanomatta
alistua »maailman johtajiksi» julistautuneiden mahtikäs-
kyyn. Ja kuinka monta kertaa onkaan tyrmistynyt ihmis-
kunta jo saanut kuulla Washingtonin »globaalistrategian»
sepittäjiltä jyriseviä uhkauksia ja julistuksia, joiden mu-
kaan Yhdysvallat on luonut niin mielikuvitukselliset ilma-
ja atomivoimat, että käy muka mahdolliseksi »rangaista
jokaista», joka kieltäytyy tunnustamasta Washingtonille
»johtavaa» osaa...

Näemme siis, että imperialistisen aikakauden alussa
syntynyt finanssipääoman pyrkimys taloudellisen alueen
laajentamiseen on nykyään kasvanut Wall Streetin hillit-
tömäksi pyrkimykseksi »globaaliekspansioon». Toisin sa-
noen USA:n hallitsevien piirien jo kauan käymä taistelu
siirtomaista ja vaikutusalueista on kasvanut hourupäiseksi
maailmanherruuden tavoitteluksi, kuumeiseksi kilpavarus-
teluksi ja uusien sotien valmisteluksi.

Tämä juuri onkin USA:n finanssiharvainvallan nykyisen
ulkopolitiikan päälinja.

ANTIKOMMUNISMIN MUSTA LIPPU JA SEN KÄYTÖN ERI MUODOT

Edistäessään amerikkalaisen pääoman tunkeutumista ja
Amerikan herruuden levittämistä maapallon kaikkiin osiin
Yhdysvaltojen diplomatia esiintyy tunnetusti antikom-
munismin lipun alla. Tämä fasistien vanha lippu on lainattu
Saksan hitleriläisen hallituksen asemuseosta. Sehän myös
aikoinaan lähti antikommunismin mustan lipun alla koh-
talokkaalle retkelle saavuttaakseen maailmanherruuden...

USA:n nykyinen diplomatia ei sitä paitsi pidä suinkaan
salassa, vaan päinvastoin mainostaa, että sen antikommu-
nismi on tähdätty Neuvostoliittoa ja sosialistisen leirin
muita valtioita vastaan. Lietsoessaan vihamielisyyttä neu-
vostovaltiota kohtaan USA:n diplomatia täyttää amerikka-

laisten monopolistien antamaa sosiaalista tehtävää, nämä kun ovat joutuneet pois suunniltaan jo sen tähden, että on olemassa neuvostovaltio — »äpäralapsi» heidän rajoittuneiden, ahtaiden luokkanäkemystensä mukaisesti. He eivät ole tähän mennessä jaksaneet käsittää, että jonkin maan kansa rohkenee alää ilman kapitalisteja, ilman mitään riistoa, ilman kurjuutta — heidän silmissään tämä on eriskummallista ja aivan sietämätöntä... Ja varsinkin siitä lähtien, kun Neuvostoliiton suuri esimerkki osoitti koko maailmalle sosialistisen talousjärjestelmän paremmuuden kapitalistiseen verrattuna, Yhdysvaltojen rahavaltiaat ovat alkaneet suhtautua sokean vihamielisesti ajatukseen kahden järjestelmän rauhanomaisesta rinnakkainolosta.

Dollaridiplomatiaa ei myöskään miellytä se, että Neuvostoliitto on kansainvälisen rauhan tärkein tuki. Amerikan imperialismi ei tietenkään voi kuvitellakaan maailmanheruuden valtaamista ilman uutta sotaa tai uusien sotien sarjaa. Mutta Neuvostoliitto on USA:n monopolististen piirien valmisteleman uuden sodan päävastustaja. Sen taistelu rauhan puolesta saa tukea kaikilta demokraattisilta valtioilta ja myös muiden maiden laajoilta kansanjoukoilta. Kaikki tämä kiihdyttää entistä enemmän USA:n taantumuksellisten vihaa Neuvostoliittoa kohtaan.

Mutta viha ei ole vielä sotaa. Washingtonin arenalla esiintyy tosin yltiöpäisiä sodanlietsojia, jotka kehottavat heti sotaretkeen »kaikkia kommunistisia valtioita» vastaan. Muuan näistä tasapainonsa menettäneistä politikoitsijoista, senaattori William Knowland huudahti äskettäin aikakauslehti »Colliersin» palstoilta: »Meidän on oltava valmiit käymään sotaa heti paikalla!» Tällaiset kirkujat ovat vailla kaikkea todellisuudentajua. Kysymyksen seikkailusotaan liittyvästä tavattoman suuresta riskistä mister Knowland torjuu humalaisen kauppiaan rennolla kevytmielisyydellä: »Meillä ei kuitenkaan ole sellaista tietä, johon ei liittyisi riskiä.» On siis samantekevää, millainen on riski — Knowland ei siitä välitä!

Näin huimapäiseen seikkailuun ei USA:n valtiodepartementti tietenkään voi antautua. Tämä laitos ei sentään voi, vaikka tahtoisikin, pyyhkäistä yleisestä tietoisuudesta kaikkia menneisyyden lohduttomia opetuksia. Liian tuoreena on vielä muistissa suuri arvovallan menetys, jonka Yhdysvaltojen pöyhkeät sotakiikhoilijat kärsivät Korean seikkailussaan. Valtiodepartementille samoin kuin Penta-

gonillekin tekee kipeää muistella äskeistä tappiotaan, jonka ne kärsivät osallistuessaan sotaan Vietnamin kansaa vastaan. Kävikin niin, että pienet vapautta rakastavat kansat sulkiivat sankaruudellaan tien Amerikan imperialismiin hyökkäykseltä. Mitä taas tulee »ristiretkiin» Neuvostoliittoa vastaan, on yleisesti tunnettua, että kaikki ne ovat päättäneet vihollisillemme hyvin nolosti. Niin kävi Yhdysvaltojen sotilaalliselle interventiolla vuosina 1919—1920 samoin kuin fasistisen Saksan ja sen liittolaisten suurelle sotaretkelle vuosina 1941—1945. Historian kokemus osoittaa siis eittämättömästi: jos Amerikan imperialistit Hitlerin Saksan esimerkkiä seuraten aloittaisivat sodan Neuvostoliittoa ja muita demokraattisen leirin maita vastaan, olisi tällainen sota kovin vaarallista seikkailua hyökkääjille itselleen. Tällainen sota asettaisi heti kyseenalaiseksi koko kapitalistisen järjestelmän olemassaolon. Mutta eikö USA:n hallitseva harvainvalta pelkää panna valtaansa alttiiksi näin suurelle vaaralle? Ja miksi se yhtäkkiä panisi kaiken yhden kortin varaan?

USA:n kansainvälisen politiikan johtajat haluavat nähtävästi olla hieman Hitleriä viisaampia eivätkä tahdo suinpäin heittäytyä tähän suureen voimainkoetukseen. He lähtevät siitä, että maailmansotaa varten heidän on yhtäältä jatkuvasti aseistauduttava, palautettava Saksan ja Japanin militarismi, valmennettava (ja muokattava) satelliitteja, horjutettava mahtavaa rauhanpuolustajain liikettä jne. Toisaalta taas Yhdysvalloissa on keksitty, että sodan *valmistelun* voidaan järjestää niin, että se tuottaa suurimmille monopoliyhtymille ainakin yhtä paljon voittoa kuin tuotti esimerkiksi viime sota. Juuri tämä saadaankin aikaan (väliaikaisesti) militarisoimalla maan koko talouselämä.

Mutta jos on oikea se otaksuma, että Yhdysvaltojen johtomiehet suunnistautuvat tällä hetkellä jonkinlaiseen epämääräiseen uuden maailmansodan valmistelun kauden, ei siitä suinkaan seuraa, että tähän kauteen olisi muka pysähtynyt Amerikan imperialismiin ekspansio.

Valtiodepartementti tosin pyrkii herättämään USA:n liittolaisissa sellaisen vaikutelman, ettei Washingtonilla nyt muka ole mielessään mitään muuta kuin sodan valmistelu Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan, ikään kuin USA:n hallitus olisi toistaiseksi lykännyt kauas tuonnemmaksi suunnitelmansa muiden maiden alistamisesta Amerikan herruuteen... Amerikan imperialistien toimenpi-

teet maapallon kaikissa osissa antavat kuitenkin aivan toisenlaisen kuvan: ne osoittavat, että Amerikan imperialistit käyttävät hyväkseen juuri nykyistä kautta laajentaakseen entistä voimaperäisemmin herruuttaan kapitalistisessa ja siirtomaamaailmassa. Demokraattisen leirin maiden rajoilla Amerikan imperialismi on törmännyt järkkymättömään muuriin. Se tehostaa kuitenkin taloudellista ja poliittista ekspansiotaan *heikoimman vastarinnan tietä* ulottaen tuntosarvensa vanhoihin riippumattomiin maihin (Länsi- ja Etelä-Euroopan maat ja Japani) sekä brittiläisiin dominioihin — Kanadaan ja Australiaan — orjuuttaen riippuvaisuussuhteessa olevia maita ja puolisiirtomaita (Latinalaisessa Amerikassa, Lähi- ja Keski-Idässä) ja tunkeutuen Englannin, Ranskan ja Belgian siirtomaihin ikuistaakseen siirtomaakansojen epäinhimillisen sarron ja julman riiston.

Koko tämä Yhdysvaltojen imperialistinen ekspansio tapahtuu »taistelu kommunismia vastaan» -kohun varjolla. Tämä osoittaa havainnollisesti, että Amerikan ulkopolitiikan päälippu, antikommunismien lippu, täyttää paikasta ja asianhaaroista riippuen erilaisia tehtäviä. Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan suunnatun taistelun lippuna se palvelee uuden maailmansodan valmistelua. Siirtomaissa ja riippuvaisuussuhteessa olevissa maissa se palvelee taistelua kansallista vapausliikettä vastaan. Eräissä siirtomaaikeestä äskettäin vapautuneissa Aasian maissa antikommunismien lippu kutsuu luopumaan kansallisen riippumattomuuden puolustamisen politiikasta ja palkkautumaan sen sijaan imperialistien palvelukseen. Ja vanhoissa kapitalistimaissa tätä lippua käytetään siihen, että nämä maat saataisiin kiedotuksi Yhdysvalloista riippuvaisten vasallien verkkoon, jotta amerikkalaisille kävisi helpommaksi puuttua niiden sisäisiin asioihin ja vetää ne sotilaalliseen salaliittoon muita Euroopan valtioita vastaan.

ORJUUTTAVIEN SOPIMUSTEN TYRKYTTÄMINEN RIIPPUVAISUUSUHTEESSA OLEVILLE MAILLE

Kansat ovat alkaneet pelätä amerikkalaisen diplomatian tarjoamia sopimuksia. Euroopassa Ranskan kansa nousi viime syksynä vastustamaan yrityksiä johtaa se amerikkalais-bonnilaisiin ketunrautoihin. Ruotsi puolestaan on jo kauan torjunut tungettelevat kehotukset liittyä Pohjois-

Atlantin sopimukseen. Aasian nuoret tasavallat—Intia, Indonesia ja Burma ovat arvonsa tuntien kieltäytyneet »kunniasta» olla amerikkalaisen ja brittiläisen imperialismin aseenkantajina maittensa näennäisessä puolustuksessa. Lähi-Idässä arabimaat ovat jo monta vuotta yrittäneet pelastautua uhkaavalta vaaralta joutua »Keski-Idän päällikkyyssopimuksen» ikeeseen. Latinalaisessa Amerikassa taas jokainen kansa tietää katkerasta kokemuksestaan, että kun näköpiiriin ilmestyy uusi ehdotus Yhdysvaltojen kanssa tehtävästä sopimuksesta, se ennustaa aina koko kansalle onnettomuutta, joka on maanjäristystäkin pahempi.

Aikaisemmin, aina toiseen maailmansotaan saakka, Amerikan Yhdysvaltojen diplomatia ei niin paljon tyrkyttänyt orjuuttavia sopimuksia muille valtioille. Nyt sen sijaan, kun Yhdysvaltojen johtomiehet ovat ryhtyneet »johtamaan maailmaa», USA:n valtiosihteeri esiintyy kovin vaateliaasti, aivan kuin mikä maailman valtio tahansa olisi kärsinyt vararikon ja olisi hänen velallisensa, jonka hän voi pakottaa allekirjoittamaan kohtalokkaan ehdon sisältävän vekselin:

Jos määräpaikalla ja määräaikaan
niin ja niin suurta summaa ette maksa,
kuin suostumuksessa on määrätty,
panemme sakoks' vastaavaisen painon
tuoretta lihaa, jonka leikata saan
mist' osasta vaan tahdon ruumiistanne.

(*Shakespeare*, »Venetsian kauppias»)

Kuten tiedetään, venetsialainen koronkiskuri Shylock ei osannut hoitaa liikeasioitaan lainopillisesti moitteettomassa muodossa. Mutta kuvitelkaapa, että hän samanaikaisesti olisi hallinnut myös asianajotaidon, — miten onnettomasti juttu olisi päättynytkään hänen uhrilleen. Nykyajan Amerikassa taas tunnetut asianajajat ja suurimpien monopoliyhtymien lainopilliset neuvonantajat ovat toisen maailmansodan jälkeen alkaneet esittää suurta osaa diplomatian areenalla. Siellä jokaisella miljardöörillä on oma kokenut lainopillinen neuvonantajansa, joka on jo ties kuinka monta kertaa pelastanut hänet joutumasta syytettyjen penkille selittämällä hyvissä ajoin, mitä muodollisuuksia hänen tulee noudattaa väistääkseen rankaisutta lain karikat (muun muassa niiden trustienvastaisten lakien, jotka siellä yleensä »kieltävät» — paperilla — trustien ja muiden monopolien olemassaolon).

Monopoli syntyy tunnetusti kilpailusta, jonka kulussa suurin korporaatio (tai korporaatioryhmä) asettaa tavallisesti kilpailijoilleen vaihtoehdon: joko tulla murskatuksi armottomassa kilpataistelussa tai allekirjoittaa pakkosopimus, jonka ehdot sanelee uhkavaatimuksen muodossa monopolisti, so. suurimman korporaation magnaatti. Ne kilpailijat, jotka allekirjoittavat sopimuksen, joutuvat rosvottaviksi, ei miten sattuu, vaan sopimuksen sääntöjen ja ehtojen mukaisesti. Suunnilleen samanlaista menettelytapaa käyttävät Yhdysvaltojen monopolistit ja heidän diplomaattinsa pyrkiessään orjuuttamaan muodollisesti itsenäisiä maita.

Latinalaisen Amerikankin maissa, joissa USA:n hallitsevat piirit yhä vielä käyttävät toiminnassaan pääasiallisesti karkeita väkivaltakeinoja (järjestävät sotilaallisia interventioita, salaliittoja ja valtiokaappauksia), tätä »ison nuijan politiikkaa», miksi sitä nimitti presidentti Theodore Roosevelt, *täydennetään* yhä useammin politiikalla, jonka tarkoituksena on tyrkyttää kansoille orjuuttavia rosvosopimuksia.

On sattunut niinkin, että eräät Latinalaisen Amerikan »niskoittelevat» valtiot ovat kansainvälisen oikeuden alkeellisiin periaatteisiin vedoten kieltäytyneet allekirjoittamasta Washingtonin niille tyrkyttämiä sopimuksia. Mitä näissä tapauksissa oli tehtävä? Tämän kysymyksen ratkaiseminen vaati USA:n diplomatialta juridista kekseliäisyyttä. Valtio-departementti suunnitteli kokonaisen järjestelmän panamerikkalaisia sopimuksia, ratkaisuja ja organisatorisia rakennelmia, joiden perusteella USA:n hallituksella on mahdollisuus »kaikkien Amerikan valtioiden» nimissä pakottaa mikä tahansa Latinalaisen Amerikan maa alistumaan tahtoonsa. Wall Streetistä taloudellisesti riippuvaisten Latinalaisen Amerikan maiden hallitusten oli pakko jo vuonna 1947 hyväksyä »Sopimus läntisen pallonpuoliskon puolustuksesta» ja vuosina 1948 ja 1954 »antikommunistiset» julkilausumat.

Näin muodostettu juridinen ja organisatorinen järjestelmä on muodollisesti tähdätty Latinalaisen Amerikan tasavaltojen pelastamiseen »vierasmaalaiselta despotismilta» tai »kansainväliseltä kommunismilta». Mutta tosiasiaassa se antaa juuri vierasmaalaiselle despotismille (USA:n imperialismille) juridisen aiheen sekaantua Latinalaisen Amerikan tasavaltojen sisäisiin asioihin. Jos joku näistä tasavalloista kieltäytyy allekirjoittamasta sille tuhoisia sopimuksia, kuten Guatemala teki, tai jos se aikoo hyväksyä Wall

Streetille epämieluisen lain (esimerkiksi arvokkaimpien luonnonrikkauksiensa kansallistamisesta), Washington voi julistaa tällaisen tasavallan »kommunistisen vaaran» ruumiillistumaksi — ja silloin sen käy huonosti! Yhdysvaltojen hallitus saa silloin muodollisen aiheen vedota panamerikkalaisiin sopimuksiin selittääkseen juridisesti oikeaksi väkivaltaisen sekaantumisensa tämän heikon valtion asioihin.

Tällainen silmukka riippuu jokaisen tasavallan yllä Latinalaisessa Amerikassa.

Tämä sopimusjärjestelmä suo Amerikan imperialisteille vielä sen edun, että se velvoittaa muutkin valtiot ottamaan osaa Washingtonin hyökkäystoimiin. Kuten on tunnettua, Amerikan imperialistit käyttävät hyvin mielellään vieraita käsiä herruutensa levittämistarkoituksiin. Niinpä he saavatkin muodollisen oikeuden käyttää toisia sorrettuja kansoja toisten alistamiseen.

Vaikka USA:n diplomatia kuinka yrittäisi repiä kappaleiksi ja polkea maahan kaikki kansainvälisen oikeuden periaatteet, käytännössä osoittautuu kuitenkin paljon vaikeammaksi kuin paperilla tuhota kansojen pyhä oikeus vapaaseen, itsenäiseen olemassaoloon. Jos Latinalaisen Amerikan tasavaltojen hallitusten tavallisesti pitääkin jossain määrin alistua kansainvälisen oikeuden amerikkalaisittamiseen, näiden tasavaltojen kansat eivät suinkaan tunnusta moista kansallisuussorron laillistamista.

Guatemalan isänmaanystävien vastarinta tosin kukistettiin, ja siellä valtaan nostettu sotilasjunta allekirjoitti silmää räpäyttämättä USA:n diplomaattiedustajan esittämän kaksipuolisen sopimuksen, joka »keskinäisen puolustuksen» varjolla saattaa Guatemalan poliittisen ja taloudellisen elämän Yhdysvaltojen rajoittamattomaan valvontaan. Mutta kukistettiinko Guatemala sen ovelan sopimusjärjestelmän avulla, jonka USA:n diplomatia on kehitellyt? Ei. Kaikki tietävät, että se kukistettiin vanhoin tavanomaisin menetelmin — järjestämällä sotilaallinen interventio ja salaliitto armeijan riveissä. Sopimus, jonka Washington tahtoi saada aikaan, kävi mahdolliseksi vain karkean väkivallan avulla. Ketään ei onnistuttu pettämään. USA:n imperialistinen ekspansio politiikka ilmeni niin alastomassa muodossa, että se aiheutti suuttumuksen aallon muissakin Latinalaisen Amerikan maissa.

Latinalaisen Amerikan maiden kansat tulevat tietoisemmiksi ja valppaammiksi. Ne pakottavat vallanpitäjänsä yhä

useammin kieltäytymään allekirjoittamasta Washingtonin tyrkyttämiä sopimuksia. Latinalaisen Amerikan kansojen kansallinen vapausliike vaatii myös kumoamaan USA:n kanssa aikaisemmin solmitut orjuuttavat sopimukset.

Mutta sitä ahnaammin pumppaavat Latinalaisesta Amerikasta miljardivoittoja New Yorkin, Chicagon ja Philadelphian suuret monopoliyhtymät, jotka ovat anastaneet käsiinsä näiden maiden luonnonrikkaudet ja valvovat niiden tuontia ja vientiä, rahataloutta ja luottotoimintaa. Samaan aikaan valtiodepartementin julistama »uusi yhteisymmärryksen aikakausi» Yhdysvaltojen ja Latinalaisen Amerikan välillä saa ilmauksensa yhä räikeämmissä muodoissa. Sitä todistavat salaliitot Boliviassa Paz Estenssoron hallitusta vastaan, selkkauksen lietsominen Nicaraguan ja Costa Rican välillä, valtiokaappaus Paraguayssa ja Vargasin syrjäyttäminen vallasta Brasiliassa.

Kaksi viimeksi mainittua kaappausta osoittaa, että USA:n nykyiset republikaaniset vallanpitäjät ovat katsoneet välttämättömäksi toimeenpanna vaihdoksen tai puhdistuksen sellaisissakin Latinalaisen Amerikan hallituksissa, jotka ovat moneen kertaan osoittaneet olevansa USA:n politiikan kannattajia eivätkä sen vastustajia. Presidentti Vargas syrjäytettiin vallasta vain sen tähden, ettei hän ryhmineen voinut estää sitä isänmaallista liikettä, joka nousi puolustamaan Brasilian kansallisia rikkauksia. Vargas teki itsemurhan, mutta kongressin ja kuvernöörin vaaleissa, jotka uusi hallitus järjesti terrorin oloissa, Brasilian kansa antoi kaikesta huolimatta yksiselitteisen vastauksen: valittujen edustajien, senaattorien ja kuvernöörin valtaenemmistö on jenkkiä vastustajia.

Yhdysvaltojen imperialismin asiamiehet joutuvat muisakin Latinalaisen Amerikan maissa yhä enemmän eriste-tyiksi kansan peruskerroksista, kaikista kansallisen riippumattomuuden rehellisistä kannattajista. Pinnalta katsoen voi näyttää siltä, että Yhdysvaltojen siirtomaajärjestelmä Latinalaisessa Amerikassa on käynyt vankemmaksi, koska sen tukipylväät on uusittu. Mutta jos katsotaan tarkemmin ja syvemmälle, voidaan nähdä, että nämä uudet tukipylväät ovat useimmissa tapauksissa heikompia kuin entiset, koska niillä ei ole minkäänlaista maaperää kansan keskuudessa. Amerikkalaisen siirtomaaherruuden rakennus seisoo siis noissa maissa, kuten sanotaan, savijaloilla. Sellainen rakennus ei kestä suurta myrskyä.

SEIKKAILUNOMAISTA SIIRTOMAAPOLITIIKAA

Aasiassa on siirtomaiden ja riippuvaisuussuhteessa olevien maiden kansallinen vapausliike tunnetusti saavuttanut viime aikoina valtavaa menestystä. Kiinan kuusisataamiljoonainen kansa on murskannut ulkomaisen imperialismiin ja kotimaisen taantumuksen kahleet, luonut oman vapaan kansanvaltionsa ja kartuttaa nyt jättiläismäisellä tarmolla voimiaan laskien sosialismin perustaa. Sankarillisella taistelullaan Yhdysvaltojen ja sen liittolaisten sotilaallista interventiota vastaan Korean Kansandemokraattinen Tasavalta pakotti kiinalaisten kansanvapaaehtoisten avulla hyökkääjien voimat pysähtymään rajoilleen ja sitten myös suostumaan välirauhan solmimiseen. Vietnamin kansan uljas vapaustaistelu ranskalaisia ja heitä auttaneita amerikkalaisia kolonialisteja vastaan päättyi Vietnamin Demokraattisen Tasavallan voittoon Genèven konferenssissa laadituilla ehdoilla.

Tavattoman tärkeä historiallinen merkitys on myös sillä, että vapautta rakastava Intian kansa, joka taisteli kauan brittiläistä iestä vastaan, on saanut valtiollisen riippumattomuutensa tunnustuksen. Tästä entisestä oikeuksista vailloleesta siirtomaasta — Brittiläisen imperiumin suurimmasta — on nyt tullut Intian itsenäinen tasavalta. Niin tärkeä maa kuin Indonesia on kansansa uhrautuvan taistelun ansiosta päässyt vapaaksi Hollannin siirtomaakeestä ja luonut oman kansallisen tasavaltansa. Myös Burma on perustanut oman valtionsa.

Kansallisen vapausliikkeen saavutusten ollessa näin suurenmoisia on vaikea nähdä mitään perusteita, jotka antaisivat imperialisteille syyntä reuhata Aasiassa. Lukuunottamatta Irania, missä Wall Street rahoitti valtiokaappauksen ja sai aikaan maan väliaikaisen antautumisen, Aasian kaikilla muilla alueilla imperialistit — varsinkin Amerikan imperialistit — ovat itse asiassa osoittaneet *voimattomuutensa* taistelussa kansallista vapausliikettä vastaan. Tästä huolimatta amerikkalainen diplomatia esiintyy perin röyhkeästi, aivan kuin sillä olisi taskussaan valtuuskirja tahtonsa sanelemiseen Aasian kaikille kansoille. Vaikuttaa siltä, että Yhdysvallat yrittää korvata sotilaspoliittisen arvovaltansa menetyksen uusilla seikkailumaisilla siirtomaahankkeilla.

Knowland, republikaanien johtaja Yhdysvaltojen senaa-

tissa, on kirjoittanut Amerikan politiikan »virheistä» Aasiassa. Ensimmäinen virhe oli muka se, etteivät amerikkalaiset »pelastaneet Kiinan eteläisiä maakuntia» kansanvapautusarmeijalta (pohjoisille ja keskisille maakunnille Knowlandkin viittasi kintaalla). »Seuraava suuri virhe», hän kirjoittaa, »oli tyytyminen umpikujaan Koreassa ja vihdoin ranskalaisten antautuminen Indo-Kiinassa.» »Se, että me emme voittaneet Korean sotaa, saattaa osoittautua yhdeksi suurimmaksi historialliseksi virheeksi. . .»

Niin, »virheet» olivat todella kohtalokkaita. Mutta koettivathan Amerikan vallanpitäjät ja kenraalit olla tekemättä noita »virheitä» — ja kovasti koettivatkin! Koettivat koko voimallaan. Mutta eivät saaneet mitään aikaan. Siis nämä heidän »virheensä» olivat väistämättömiä, aivan samoin kuin Hitlerin romahdus oli väistämätön. Oman aggressiivisen politiikkansa väistämättömien tappioiden nimittäminen virheiksi kuulostaa tahattomalta itseironialta. Kysymys ei kuitenkaan ole tästä, vaan siitä, että viimesten 5—6 vuoden aikana imperialistit ovat lopullisesti menettäneet kolme Aasian valtiota: Kiinan Kansantasavallan, Korean Kansademokraattisen Tasavallan ja Vietnamin Demokraattisen Tasavallan. Näiden maiden kansat ovat vapautuneet imperialistisesta sorrosta, tehneet lopun kapitalismin ja feodalismien herruudesta. Imperialistinen ekspansio on päättävästi pysähdytetty näiden valtioiden rajoilla. Rajapyykin takaa niitä tietenkin uhkaillaan, niitä kirotaan ja niille »irvistetään matkan päästä», kuten englantilainen aikakauslehti »Economist» on purevasti todennut. Viholliset voivat tehdä myös provokatorisia hyökkäilyjä rajoilla. Mutta näiden maiden sisällä imperialismilla ei enää ole sen tunkeutumiselle tärkeitä taloudellisia, poliittisia ja sotilaallisia asemia. Ja tämä on tietenkin vapaiden kansojen suuri etuus.

Muiden aasialaisten maiden, joilla ei ole tätä etuisuutta, on pakko alituisesti suojella itseään ei ainoastaan ulkoapäin tulevilta imperialistien iskuilta, vaan myös amerikkalaisen vaikutuksen kasvavalta tunkeutumiselta näihin maihin. Surkeimmassa asemassa on Japani, joka itse asiassa on yhä vielä Yhdysvaltojen miehittämä. Suostuessaan Washingtonin vuonna 1951 sanelemaan orjuuttavaan »rauhansopimukseen» Japanin hallitus antoi Amerikan imperialisteille muodollisen oikeuden kytkeä maa kahleisiin, jonka renkaat muodostuvat amerikkalaisista sotatukikohdista. Amerikan

imperialistit loivat itselleen vaikutusvaltaisen asiamiesverkon lahjomistaan japanilaisten monopolien edustajista, ja näiden avulla he pyrkivät alistamaan maan koko talouselämän palvelemaan Wall Streetin rahavaltioiden etuja. Näin ollen Japania varten ei enää tarvitse perustaa mitään uutta orjuuttamisjärjestelmää. Tällainen järjestelmä on sen sijaan katsottu Washingtonissa välttämättömäksi Englannin, Ranskan ja Hollannin vuosisataisesta sorrosta vapautuneiden Kaakkois-Aasian maiden orjuuttamiseksi.

Imperialistisen liittouman muodostamista Kaakkois-Aasian maiden orjuuttamiseksi oli Yhdysvaltojen diplomatia valmistellut useiden vuosien kuluessa haalimalla kokoon sotaliittoa näiden maiden »puolustuksen» varjolla. Mutta kun Kaakkois-Aasian tärkeimmät valtiot — Intia, Indonesia ja Burma — kieltäytyivät osallistumasta tähän enemmän kuin epäilyttävään hankkeeseen, oli sen toteuttamista lykättävä. Kun sitten Vietnamin kansan vapautusarmeija saavutti voiton, jonka tulokset kirjattiin Genèveen konferenssissa, ei USA:n valtiodepartementilla enää riittänyt kärsivällisyyttä. Se kehotti Englantia ja Ranskaa luomaan viipymättä sotilaallisen liittouman Kaakkois-Aasian kansojen kurissapitämiseksi. Voidaanko sietää sitä, että tällä alueella, joka on niin rikas monenlaisista strategisista raaka-aineista (joista Yhdysvaltojen valtiosihteeri Dulles vielä maaliskuussa 1954 puhui niin kiehtovasti), maa toisensa jälkeen vapautuu New Yorkin, Lontoon ja Pariisin monopolistien valvonnasta? Ei! On viipymättä muodostettava sotilaallinen liittouma, joka sanelee tahtonsa Aasian kansoille — ja se on muodostettava missä kokoonpanossa tahansa! Vaikka ei kukaan uskoisikaan, että muodostettava liittouma on »puolustusliitto», niin se on samantekevää. . .

Näin meneteltiinkin. Kiireellisessä järjestyksessä kokoontuivat Manilaan kolmen tärkeimmän siirtomaavallan edustajat yhdessä Englannin kahdesta dominiosta (Australiasta ja Uudesta Seelannista) olevien apuriensa ja Amerikan tosiasiallisen suojelualueen Filippiinien sekä kahden muodollisesti itsenäisen, mutta Yhdysvalloista suuresti riippuvaisen aasialaisen valtion, Pakistanin ja Thaimaan, valtuutettujen kanssa. Tässä kokoonpanossa hyväksyttiinkin Dullesin sanelun mukaan niin sanottu »Sopimus Kaakkois-Aasian puolustuksesta».

Sopimuksen tekstissä on sen myrkkyhampaat peitetty valheellisiin korulauseisiin, joiden tarkoituksena on yksin-

kertaisten ihmisten pettäminen. Itse sopimuksen tekstistä käy kuitenkin selville, että muodostettu liittouma julistaa tarkoitukseksen »ulkoapäin tulevan ja alueellista eheyttä ja poliittista vakauttamista vastaan tähdätyn myyräntyön estämisen» Kaakkois-Aasian maissa. Olikohan Amerikan ja Englannin imperialistien mieleen todellakin yhtäkkiä juolahtanut ruveta estämään sitä todellista ja sangen turmiollista »ulkoapäin tulevaa myyräntyötä», jota he itse harjoittavat näissä maissa lukuisten asiamiestensä avulla? Ei, tällaisesta ajatuksesta he tietenkin ovat kaukana. He nimittävät »myyräntyöksi» yksinkertaisesti sorrettujen kansakuntien kansallista vapausliikettä ja kansallisen riippumattomuuden puolustamispolitiikkaa jo vapautuneissa maissa. Juuri tästä toiminnasta aikoo Manilassa muodostettu kolonisaattorien liittouma tehdä lopun.

Sopimuksen eräässä toisessa artiklassa sanotaan, että osalliset tulevat neuvottelemaan keskenään yhteisistä toimenpiteistä siinä tapauksessa, jos näissä maissa syntyy tietty »tilanne». Lukuisista lausunnoista päätellen sopimuksen tekijät tarkoittavat tällä käsitteellä vaikka minkälaisia tapahtumia, jotka eivät vastaa siirtomaavaltujen, Kaakkois-Aasian »puolustajiksi» julistautuneiden, etuja ja sotasuunnitelmia.

Näin ollen Manilassa hyväksytyn sopimuksen (SEATO:n) sanamuotoon sisältyy kohtia, joihin kolme tärkeintä siirtomaavaltia voivat vedota silloin kun haluavat perustella imperialistista puuttumistaan Kaakkois-Aasian maiden asioihin. Ja vaikka ne eivät itse julkaistavaksi tarkoitettussa sopimuksen tekstissä ilmaisseetkaan avoimesti kaikkia siirtomaaherruustavoitteitaan, ei saa jättää huomion ulkopuolelle sitä seikkaa, että valtiodepartementin perustama sotilaallinen liittouma jo sellaisenaan tulee palvelemaan siirtomaavaltaja — ensi tilassa tietenkin Yhdysvaltoja — ekspansio- ja siirtomaapolitiikan välineenä Kaakkois-Aasiassa.

SEATO-liittouma merkitsee välitöntä vaaraa ennen kaikkea kahdelle sen osanottajalle, *Pakistanille* ja *Thaimaalle*. Pakistanin ja Thaimaan hallitsevat piirit tulevat epäilemättä pian vakuuttuneiksi siitä, että uskoessaan itsensä ja maansa Amerikan imperialistien palvelukseen ne menettelivät kovin harkitsemattomasti. Niille tarkoitettu osa — niiden samojen aasialaisten osa, joiden avulla imperialistit aikovat käydä sotaa toisten Aasian kansojen alis-

tamiseksi, — ei ylipäänsä ole suinkaan kadehdittava. Eikä siinä vielä kaikki. SEATO-liittouman amerikkalaiset johtomiehet tuskin antavat Pakistanin ja Thaimaan hallitsevien piirien itsensä huolehtia valmistautumisesta niille tarkoitettun osan suorittamiseen. Saadaksean varmuuden siitä, että heidän vasallinsa — Pakistan ja Thaimaa vastaansanomatta täyttävät tulevan tehtävänsä Aasian vapautta rakastavien kansojen rankaisijoina ja rauhoittajina, amerikkalaiset tahtovat ilmeisesti jo lähiaikoina ottaa ankaraan valvontaansa koko talouselämän, politiikan ja sotalaitoksen näissä maissa.

Tämä merkitsee, että kaikista Kaakkois-Aasian maista on imperialistien nieltäväksi ensi tilassa suunniteltu ne kaksi maata, jotka itse ovat avanneet porttinsa Amerikan ekspansiolle. Niinpä ei ole sattuma, että Thaimaahan on siirretty Guatemalasta USA:n lähettiläs Peurifoy. Lehdet kertovat, että »Dullesin mielestä Guatemalan kokemus auttaa Peurifoyta suorittamaan uuden tehtävänsä Thaimaassa».

Välitön vaara uhkaa SEATO:n taholta myös *Etelä-Vietnamia, Laosia ja Kambodšaa*. USA:n valtiodepartementti oli, kuten tunnettua, äärimmäisen tyytymätön paitsi sota-toimien päättymiseen Indo-Kiinassa myös kaikkiin muihin Genèveen konferenssin päätöksiin: Vietnamin yhtenäisyyden toteuttamiseen demokraattisin keinoin, kieltoon sotajoukkojen ja aseistuksen tuomisesta ulkoapäin Indo-Kiinan valtioihin, velvoitukseen, jonka mukaan Laos ja Kambodša eivät saa sallia alueellaan tukikohtien rakentamista ulkovaltojen asevoimille jne. Kukaan ei enää epäile, etteivätkö USA:n hallitsevat piirit yrittäisi käyttää muodostamaansa aggressiivista liittoumaa Genèveen konferenssin päätösten sabotointiin. Etelä-Vietnamiin on jo lähetetty amerikkalaisen kenraalin Collinsin edustusto, jonka tehtävänä on antaa suosituksia ranskalaisille ja Bao Dain viranomaisille ja, Dullesin sanojen mukaan, »ryhtyä tarpeen vaatiessa asianmukaisiin toimenpiteisiin. . . »

Imperialistit yrittävät vetää liittoumaansa muodossa tai toisessa paitsi Etelä-Vietnamin myös Laosin ja Kambodšan. Tätä aikomustaan SEATO:n järjestäjät eivät oikeastaan salaakaan. Manilassa hyväksytyyn sopimukseen liitettyssä pöytäkirjassa sanotaan suoraan, että niitä sopimuksen artikloja, jotka edellyttävät sotilaallisia ja taloudellisia toimenpiteitä, voidaan soveltaa myös Kambodšaan, Laosiin ja Etelä-

Vietnamiin. On selvää, että näiden maiden riippumattomuus, jonka Genève konferenssi tunnusti, on nyt jälleen uhanalaisena.

Järkyttääkseen Kaakkois-Aasian valtioiden, mm. *Intian*, taloudellista riippumattomuutta USA:n diplomatia ahkeroi parhaillaan jonkinlaisen aasialaisen Marshall-suunnitelman parissa. Tietäen, että Aasian kansat suhtautuvat suurin epäilyksin kaikenlaisiin Washingtonin tyrkyttämiin »suunnitelmiin» eivätkä helpolla anna Amerikan »taloudellisen avun» houkutellessa itseään, USA:n valtiodepartementti aikoo käyttää hyväkseen englantilaisten vuonna 1950 luomaa niin sanottua Colombon suunnitelmaa, johon jo osallistuvat Intia, Indonesia, Burma ja useat muut maat. Yhdysvallat liittyi tähän järjestöön vuonna 1953 ja pyrkii nyt tekemään siitä elimen, joka suorittaisi SEATO:n taloudelliset toimenpiteet. Mahdollisesti se toivoo tätä tietä saavansa Intian sidotuksi Manilan sopimukseen.

Nykyinen Intia pitää kuitenkin arvossa riippumattomuuttaan ja sillä lienee riittävästi poliittista valppautta välttääkseen ansan. Sitäkin suuremmalla syyllä, kun Marshall-suunnitelman kaikki menetelmät ovat jo yleisessä tiedossa: ensin tarjotaan »taloudellista apua», jota seuraa Washingtonista tuleva taloudellinen valvonta; sitten tyrkytetään »sotilaallista apua», jota seuraa sotilaallinen valvonta. Tämän jälkeen ei Washingtonin ole vaikea ryhtyä käyttämään muita koeteltuja menetelmiä kyseisen maan hallitusjärjestelmän ja politiikan »oikaisemiseksi»...

Intia on ilmeisesti liian suuri maa amerikkalaisen diplomatian ansoille. Se on kuin elefantti salametsästäjän pyydyksille. Amerikkalainen asioimisto suorittaa paljon julkeammin myyräntyötä *Indonesiassa*, missä maan talouselämän avainasemat tänäkin päivänä ovat vieraiden valtojen valvonnassa. Viime aikoina, parlamenttivaalien edellä, siellä ovat aktivoituneet erikoisesti ne taantumukselliset poliittiset ryhmät, joiden eräät johtomiehet, kuten Indonesian presidentti Sukarno on sanonut, »ovat vieraiden valtojen palveluksessa». Indonesian lehdistöstä on muun muassa saatu tietää, että Amerikan imperialistien kanssa ovat läheisessä yhteydessä Masjumi ja Suur-Indonesia-puolueiden johtajat, jotka pyrkivät kaikin keinoin murtaamaan Indonesian kansallisen yhtenäisyyden ja anastamaan vallan kolonisaattorien etuja silmälläpitäen. Amerikkalaisista lähteistä rahoitetaan myös Dar ul-Islam joukkojen

terroritoiminta (muuan tämän terrorijärjestön johtajapukareista kävi äskettäin Yhdysvalloissa).

Mutta voidaanko näin kursailemattomin menetelmin pakottaa Indonesian kansa tai muut Aasian kansat suostumaan siirtomaarajuuden palauttamiseen?

USA:n valtiodepartementti asettaa ilmeisesti toiveensa väkivaltamenetelmien tehostamiseen Aasian kansojen lanntamisessa. Dulles sanoi marraskuun 11. päivänä 1954 senaatin ulkoasiain valiokunnassa, että Yhdysvalloilla on oltava Kaakkois-Aasiassa »liikkuva iskuvoima...». Tämä on sellaisen miehen haave, joka ei usko asiansa oikeellisuuteen eikä sen menestykseen. Hän tekee paatuneiden taantumuksellisten tavanomaisen virheen yliarvioidessaan väkivalta-tekiä, koska hän ei lainkaan ymmärrä Aasiassa muodostuneiden uusien, nykyolojen ratkaisevaa merkitystä.

Nyt, kun tuhansien eturivin ihmisten lisäksi kansojen miljoonajoukot ovat heränneet kansalliseen ja poliittiseen tietoisuuteen, ovat muodostuneet edellytykset kansallisen vapausliikkeen, imperialisminvastaisen liikkeen uudelle suurnousulle. Nyt tämä liike on jo saanut taistelukokemusta, se on jo saavuttanut erinomaista menestystä ja sillä on koeteltu johto. Demokratian ja rauhan suuren kansainvälisen leirin olemassaolo antaa niille syvän varmuuden lopullisesta voitosta. Kaikki tämä muodostaa suotuisan tilanteen Aasian kansojen vapauden ja riippumattomuuden asialle, uuden tilanteen, jota kolonisaattorien liittouma enempiä kuin heidän palkkakätyrinsäkään eivät voi muuttaa.

Käy pikemminkin päinvastoin: uudessa tilanteessa itse se tosiasia, että kolonisaattorit ovat muodostaneet sotilaallisen liittouman, voimistaa Aasian kansojen poliittista vapautta, ja imperialistisen väkivallan uhka herättää niissä vihaa ja suuttumusta, aktivoi niiden vapaudenrakkautta ja lujittaa uhrautuvaa isänmaallisuutta. Silloin on mahdollista, että sellaisissa maissa kuin Pakistan ja Thaimaa uudet miljoonat ihmiset astuvat tietojen taistelijain riveihin karkottaakseen kolonisaattorit Aasiasta.

Kuten tunnettua, Kiinan, Intian ja Burman hallitukset ovat päättäneet rakentaa suhteet maidensa välillä samoin kuin muihinkin kansoihin viiden periaatteen pohjalle, nimittäin alueellisen eheyden ja suvereenisuuden kunnioittamisen, hyökkäämättömyyden, toistensa sisäisiin asioihin puutumattomuuden, tasa-arvoisuuden ja keskinäisen edun sekä

rauhanomaisen rinnakkainolon pohjalle. Muutkin Aasian kansat ovat ottaneet nämä viisi kohtaa vastaan innostavaksi ohjelmakseen.

KAIKKIEN EUROOPAN VALTIOIDEN RIIPPUMATTOMUUDEN JA TURVALLISUUDEN VIHOLLINEN

Ei tarvita todistuksia siitä, että Pohjois-Atlantin sota-liitto ja sen uusinta täydennystä, Länsi-Euroopan liittoa koskeva ehdotus, samoin kuin lukuisat muut Washingtonin käymän »kylmän sodan» ilmaukset suuntautuvat Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. USA:n poliittiset johtajat eivät tätä kielläkään. Päinvastoin, he esiintyvät tavallisesti kahden järjestelmän — kapitalistisen ja sosialistisen — rauhanomaisen rinnakkainolon ajatusta vastaan. He yrittävät estää kansainvälisen jännityksen heikentymisen kaikkialla, missä vain voivat sen tehdä. Enemmänkin, he pyrkivät esiintymään Neuvostoliittoa vastaan niin sotaisesti ja meluisasti ikään kuin pelkäisivät, että joku heidän länsi-eurooppalaisista liittolaisistaan voisi epäillä heitä vilpillisyydestä tai jonkinlaisista taka-ajatuksista. . .

Tässäkin suhteessa nämä »kommunisminvastaisen sotaretken» amerikkalaiset lipunkantajat jäljittelevät ilmeisesti Hitleriä, joka kommunisminvastaisten vuodatustensa meluisilla tehokeinoilla valloitti kokonaan — varsinkin Münchenissä vuonna 1938 — Englannin ja Ranskan edustajien sydämet.

Totta tosiaan, miten muuten on selitettävissä, että oikukupäisen saksalaisen korpraalin onnistui silloin pettää Englannin ja Ranskan diplomatian vanhoja mestareita, ja pettää heitä niin pahasti, että koko diplomatian historia tuskin tuntee samanveroista huiputusta? Oliko hän ehkä itse keksinyt ovelan temppunsa? Ei, hänen ei tarvinnut keksiä mitään. Keskustelukumppanit itse kuiskasivat hänelle aivan kuin Hlestakoville*, millä tavalla he tahtoivat tulla petetyiksi. Oikeastaan hän ei mitään erikoista valehdellutkaan. Eikö se ollut totta, kun Hitler vannoi hampaitaan

* Hlestakov — »tarkastaja» Gogolin näytelmässä »Reviisori». *Suom. huom.*

kiristellen, että vihaa kaikkia kommunisteja ja aikoo lähteä sotaan Neuvostoliittoa vastaan? Se oli tietenkin totta. Entä miten hän sitten huiputti? Vain siten, ettei hän sanonut *koko* totuutta. Saatuaan Hitleriltä tietää, että tämä aikoi lähteä sotaan Neuvostoliittoa vastaan, Englannin ja Ranskan hallitsevien piirien edustajat riemastuivat niin, että pitivät jopa tarpeettomana kysyä, oliko hänellä valmiina muitakin sotasuunnitelmia... Ja Hitlerillä todella olikin taka-ajatus: koska sota Neuvostoliittoa vastaan on raskas ja uskalias, on parasta ensin suunnata saksalaisen imperialismin ekspansio helpommille teille — Keski- ja Länsi-Euroopan porvarillisia maita vastaan. Näin hän tekikin. Vasta toisen maailmansodan aikana maailma sai täydellisesti tietää, mitä merkitsi todellisuudessa Hitlerin »kominternin vastainen sopimus», tuo Amerikan imperialistien kaikkien nykyisten aggressiivisten sopimusten esikuva.

Siitä huolimatta, että historia on paljastanut hitleriläisten huiputuksen, antikommunismien lippu ei vieläkään ole menettänyt vetovoimaansa porvariston huippukerroksiin Länsi-Euroopan maissa. Amerikan imperialistit käyttävät tätä kaikin tavoin hyväkseen. Joka askelella he asettavat toiveensa Lännen hallitsevien piirien luokkasokeuteen ja poliittiseen lyhytnäköisyyteen kuvaillen menestyksellistä rauhanomaista rakennustyötä Neuvostoliitossa ja kansandemokratian maissa hirvittäväksi vaaraksi, joka uhkaa kaikkia muita valtioita. Amerikan Yhdysvaltojen kutsumuksena muka on kaikkien maiden puolustaminen »kommunismien vaaralta». Sen tähden — »liittykää meidän ympärillemme ja alistukaa meidän johdettaviksemme!..»

Kuten nähdään, USA:n imperialistien kommunisminvas-taisiin kehotuksiin liittyy taka-ajatuksia kaikkien mahdollisuuksien käytöstä sitä silmälläpitäen, että amerikkalaiset voisivat tunkeutua Länsi-Euroopan maihin. Amerikan imperialismin ekspansioyrkimykset suuntautuvat tietenkin joka taholle. Mutta jos ne yhdellä suunnalla törmäävät järkyttävään muuriin, on luonnollista, että ne etsivät helpompia teitä toisilta suunnilta. Silloin imperialistinen propaganda tietenkin valittaa, että sosialistisen leirin maat ovat muka erottautuneet muista maista »rautaesiripulla».

Mutta voidaanko myöntää tämän väitteen olevan totta? Ei voida, se on valhetta. Rehellisille taloudellisille ja kulttuurisuhteille sosialistisen leirin valtioiden ovet ovat selko

selällään. Näiden valtioiden hallitukset pyrkivät alituisesti laajentamaan tällaisia suhteita muihin maihin. Me itse levitämme totuudenmukaisia tietoja muista maista ja toivoisimme hartaasti, että kapitalististen maiden hallitsevat piirit lakkaisivat panemasta esteitä totuudenmukaisten tietojen levitykselle meidän maistamme. Monia tuhansia hyvän tahdon ihmisiä saapuu joka vuosi sosialistisen leirin maihin. Panettelijoiden keksimää »esirippua» ei siis ole olemassaakaan.

Mutta samaan aikaan tiedämme, etteivät meidän maamme ole avoinna imperialistiselle ekspansiolle ja myyräntyölle. Tätähän imperialistivaltojen johtomiehet itse asiassa valittavatkin pitäessään melua »rautaesiripusta». Heidän on vaikea, jopa mahdotonkin löytää rakoa, jonka kautta, sanoikaamme, Amerikan imperialismin vaikutus voisi tunkeutua sosialistisen leirin maihin. Amerikan imperialistien on tietenkin paljon helpompi ojentaa tuntosarvensa Ranskaan tai johonkin muuhun Länsi-Euroopan valtioon. He voivat hiljakseen ottaa siellä haltuunsa taloudellisia, poliittisia ja jopa strategisiakin asemia, jotka ovat hyvin tärkeitä amerikkalaiselle ekspansiolle. On itsestään selvää, että he toimivat tällöin käyttäen muita menetelmiä kuin sotilaallisia valtauksia, joihin Saksan fasistit aikoinaan turvautuivat. Mutta myös amerikkalaiset menetelmät tähtäävät riippumattomuuden riistämiseen Länsi-Euroopan valtioilta.

Jotta tämän tehtävän täyttäminen olisi helpompaa, käytetään myös suljettuja sotilaallisia ryhmittymiä, jotka on luotu amerikkalaisen »kommunisminvastaisten» sopimusten järjestelmän pohjalla. Ei ole tietenkään vähimmässäkään määrin epäilyksen alaista, etteikö vuonna 1949 solmittu Pohjois-Atlantin sopimus samoin kuin äskettäin laadittu sopimus Länsi-Euroopan sotaliitosta palvelisi Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan suunnatun aggressiivisen sotilaallisen liittouman muodostamista. Mutta onko-han tämä molempien sopimusten ainoa tarkoitus, kuten amerikkalainen propaganda pyrkii — pyrkii päivin ja öin — uskottelemaan USA:n eurooppalaisille liittolaisille? Ei, se ei ole ainoa. Ne sopimukset, joihin Washington on pakottanut Länsi-Euroopan valtiot suostumaan, eivät periaatteellisesti eroa sen enempää Kaakkois-Aasian sopimuksesta kuin panamerikkalaisestakaan sopimusjärjestelmästä. Yhteistä kaikissa näissä Washingtonin sävyttämässä sopimuksissa on niiden suuntautuminen niin sosialistisen leirin

maita vastaan kuin myös näitä sopimuksia allekirjoittavien maiden elinetoja vastaan.

Hitler muodosti yhden »kominterninvastaisen liittouman» (Berliini—Rooma—Tokio -akselin) Euroopan, Aasian ja Afrikan jakamiseksi. Washington on muodostanut kolme aggressiivista perusliittoumaa, joista jokaisen pitäisi myötävaikuttaa tietyn maanosan alistamiseen Amerikan imperialismiin alaiseksi. Eikä Yhdysvaltojen diplomatia ole tyytynyt pelkkään uuden painoksen ottamiseen Hitlerin »kominterninvastaisesta sopimuksesta», vaan on samalla modernisoitunut, niin sanoaksemme, »amerikkalaistanut» sen. Se on alusta alkaen suunnitellut kunkin kommunisminvastaisen liittouman muodostamista ei tasa-arvoisten sopimuskumppanien liiton muodossa, vaan poliittisen trustin tai jonkin muun monopoliyhtymän muodossa, joka toimii niin kuin mikä hyvänsä monopoliyhtymä »pääosakkaan», tässä tapauksessa Yhdysvaltojen sanelun mukaan. Tämä merkitsee käytännössä, että jokaisen tällaisen sotilaspoliittisen liiton pitäisi kaikessa toiminnassaan olla Amerikan imperialismiin ekspansio politiikan toteuttaja. Vain Washingtonin eikä kenenkään muun on sallittu määrätä, mitä keinoja käytetään ja minkä valtioiden kustannuksella tällainen liittouma pyrkii toteuttamaan tavoitteensa.

Aivan samoin myös Pohjois-Atlantin sopimus palvelee USA:n hallitsevia piirejä vakituisesti toimivana diplomaattisena painostus- ja kiristysvälineenä Yhdysvaltojen liittolaisia ja mm. niitä valtioita kohtaan, jotka sopimukseen liittytyään tahtoisivat jossain vaiheessa välttää Washingtonin vaatimusten täyttämistä. Washington voi nyt tyrkyttää niille vaatimuksiaan Atlantin liiton nimissä. Samalla Atlantin sopimus tarjoaa Yhdysvalloille laillistetun mahdollisuuden puuttua tottelemattomien Länsi-Euroopan valtioiden sisäisiin asioihin. Niinpä Yhdysvaltojen hallitus voi Pohjois-Atlantin sopimuksen neljännen artiklan sisältämän ajatuksen mukaan neuvotella muiden sopimukseen osallistuvien kanssa sotajoukkojensa viemisestä mihin tahansa Länsi-Euroopan maahan, jos siellä esiintyy esimerkiksi sellaista amerikkalaisvastaisten mielialojen nousua, että USA:n hallitus pitää tarpeellisenä tulkita sen näennäiseksi uhaksi kyseessä olevalle maalle.

Niihin sopimuksiin nojautuen, jotka Washington on pakottanut Länsi-Euroopan maat hyväksymään, amerikkalaiset monopolit soluttautuvat eri teitä näiden maiden talous-

elämään pyrkien tekemään siitä USA:n talouselämän lisäkkeen. Amerikan imperialismi saattaa sekasortoon Länsi-Euroopan maiden talouselämän häiriten järjestelmällisesti niiden ja Itä-Euroopan maiden välisen perinteellisen tavaravaihdon ennalleen palauttamista ja kehittämistä, rajoittaen samanaikaisesti niiden vientiä Amerikkaan ja saaden niissä keinotekoisesti aikaan vakituisen dollarivajauksen. Amerikkalaiset monopolit käyttävät hyväkseen näiden maiden taloudellisia vaikeuksia tehostaakseen niiden riistoa ja saadakseen myös käsiinsä niiden talouselämän valvonnan.

Tämä Yhdysvaltojen taloudellinen ekspansio politiikka on siinä määrin ristiriidassa Länsi-Euroopan maiden kansallisten etujen kanssa, ettei se voisi saavuttaa menestystä, ellei saisi tukea Länsi-Euroopan vaikutusvaltaisimpien kapitalistien taholta. Englannin, Ranskan ja muiden Länsi-Euroopan maiden suurimmat monopolit ovat Wall Streetin kanssarikollisia Amerikan imperialismiin politiikan ajamisessa omissa maissaan.

Herää kysymys, miten on selitettävissä Englannin, Ranskan ja eräiden muiden Länsi-Euroopan maiden taantumuksellisten finanssimagnaattien epäkansallinen menettely? Se johtuu pääasiallisesti kahdesta syystä. Ensinnäkin he pitävät liittoaan Amerikan imperialistien kanssa välttämättömänä vakuutena oman kansan tyytymättömyyttä ja suutumusta vastaan. Ovathan heidän tekosensa sellaisia, että he eivät nähtävästi voi nukkua rauhallisesti ilman Amerikan ilmavoimien ja saksalaisten fasistidivisioonien suojaa. Toiseksi Länsi-Euroopan monopolit saavat kanssarikollisuudesta sievoisen korvauksen tavattoman korkeiden voittojen muodossa. Vain amerikkalaisten käymän »kylmän sodan» ja aggressiivisten sotaliittojen perustamisen ansioitahan talouselämän militarisointi useissa Länsi-Euroopan maissa on käynyt mahdolliseksi, ja sen tähden näiden maiden suurimmat monopolit saavat jo rauhan aikana yhtä korkeita voittoja kuin ne aikaisemmin ovat saaneet vain sodan aikana.

Länsi-Euroopan kapitalistimaiden kansallinen talouselämä joutuu siis yhä vaikeampaan tilaan, työtätekevien asema tulee yhä raskaammaksi, kun sen sijaan »kahdensadan perheen» asiat toistaiseksi luistavat kuin rasvattu. Siinä palkkio niiden myötävaikutuksesta Amerikan ekspansiolle

eli, yksinkertaisemmin sanoen, maidensa kansallisten etujen pettämisestä.

Kysymys on Amerikan imperialismiin hyökkäyksestä Länsi-Euroopan maiden sekä taloudellista että poliittista riippumattomuutta vastaan. Amerikkalainen diplomatia yrittää alituisesti vaikuttaa näiden maiden sisäpolitiikkaan vaatien usein niiden viranomaisia ryhtymään ankariin toimenpiteisiin kansanjoukkoja vastaan, kun ne ovat nousseet puolustamaan rauhaa, vapautta ja valtiollista suvereenisuutta. USA:n hallitsevat piirit ovat ottaneet oikeudekseen lähettää sotajoukkojaan Länsi-Euroopan maiden alueelle ja rakentaa sinne erilaisia tukikohtia asevoimilleen. Viime vuosina Yhdysvaltojen vallanpitäjät ovat yhä itsepintaisemmin alkaneet vaatia, että Atlantin sopimukseen osallistuvat Euroopan valtiot luopuisivat alkeellisimmastakin oikeudesta määrätä vapaasti omista armeijoistaan. Niiden tulisi luovuttaa armeijansa Pohjois-Atlantin liiton neuvoston ja tämän liiton asevoimien Euroopan-yliapäälliköksi nimitetyn amerikkalaisen kenraalin määräysvaltaan.

Ettei yhdelläkään Länsi-Euroopan valtiolla olisi tilaisuutta vapautua amerikkalaisista pihdeistä, Yhdysvaltojen diplomatia muokkaa niitä alinomaa käyttäen petosta, pelottelua ja kiristystä sekä lietsoen sotapsykoosia. Tämä ei ole niinkään tarpeen amerikkalaismielisten kollaboraattorien uskollisuuden säilyttämiseksi — heitähän sitovat kultakahleet — kuin heidän hallitsevan vaikutuksensa ylläpitämiseksi asianomaisten valtioiden politiikassa. Amerikkalainen diplomatia käsittää, että sen politiikan menestys Länsi-Euroopassa riippuu oleellisesti kansainvälisen jännityksen säilymisestä. Siksi se tarkkailee valppaasti näköpiiriä ja ryhtyy heti, kun ilmaantuu vähäinenkin kansainvälisen jännityksen heikentymisen uhka, kuumeisiin toimenpiteisiin »kylmän sotansa» tehostamiseksi.

Sitä paitsi antikommunismiin ase on tylsistymässä, tavallinen amerikkalainen parjaus menettämässä tehoansa. Ihmisethän näkevät, ettei ole olemassa mitään »kommunistisen hyökkäyksen» uhkaa, eikä sen tähden ole aihetta pelätäkään sitä. Tästä seuraa uusi amerikkalaista diplomatia uhkaava vaara — Länsi-Euroopan valtioiden riippumattomuutta ja Euroopan rauhaa vastaan tähtäävän USA:n politiikan täydellisen paljastumisen vaara. Tällaisen vaaran uhatessa valtiodepartementti nostaa silloin tällöin suuren hälyn. Tavallisesti näissä tapauksissa toivotetaan kovaääni-

sesti uuden sodan väistämättömyydestä ja amerikkalaisten aseiden satumaisesta voimasta. . . Niinpä valtiosihteeri Dulles puheessaan maaliskuussa 1954 julisti, että Yhdysvaltojen on annettava »keskitetty vastaisku» missä osassa tahansa maailmaa — »Arktiksessa ja tropiikeissa, Aasiassa, Lähi-Idässä ja Euroopassa, merellä, maalla ja ilmassa, vanhojen ja uusien aseiden avulla» jne. jne.

Useimmiten kuitenkin tällaisissa tapauksissa talutetaan mikrofonin ääreen tunnettuja kenraaleja ja amiraaleja, koska ilmeisesti otaksutaan, että kun tulevasta sodasta paasaa kenraali, niin häntä uskovat kokeneetkin ihmiset, jotka ovat lakanneet uskomasta Dullesiin. Ja kenraalit, amerikkalaiset ja englantilaiset, ovat viime vuosina käyneetkin niin uutterasti sotaa kielellään, että kuten sanotaan heidän omaisensa pelkäävät tämän heidän sodankäyntieliemensä pahaä lii karasitusta. . .

Tällöin he joko pysyvät tyyten vaiti siitä tosiasiasta, että USA on menettänyt yksinoikeutensa atomiaseeseen, tai kerskailevat, että USA:lla on ylivoima atomiaseistuksessa. USA:lla ei kuitenkaan ole minkäänlaista ylivoimaa atomiaseistuksessa. Kaikki puheet tällaisesta ylivoimasta ovat tyhjää lorua, koska Neuvostoliitolla on vetyase.

Nykyään ei Atlantin liiton kenraalien enempää kuin diplomaattienkaan kuitenkaan enää onnistu johtaa Länsi-Euroopan kansojen huomiota pois siitä tosiasiasta, että Amerikan imperialismien ekspansio tähtää niiden kansallisen riippumattomuuden hävittämiseen. Ilmenee myös tiettyjä piirteitä, jotka osoittavat, millainen riippuvaisuuden muoto on Amerikan imperialistien suunnitelmissa valmistettu Länsi-Euroopan maille. Olisi epätas mällistä kuvata, että niiden kohtalona on »nuorempien osakumppanien» epäedullinen asema. Tässä ei ole täysin paikallaan myöskään sanonta Länsi-Euroopan valtioiden muuttamisesta »siirtomaiksi» vanhassa mielessä, ts. yksinkertaisesti passiiviseksi imperialistisen riiston ja sarron kohteiksi. Tämä ei ole riittävä USA:n rahaylimystölle. Se tarvitsee uudentyyppisiä siirtomaita. Se tarvitsee aktiivisia aseenkantajia, eurooppalaisia, jotka ovat valmiit sen etujen mukaisesti käymään sotaa toisia eurooppalaisia vastaan (samoin aasialaisia, jotka ovat valmiit käymään sotaa toisia aasialaisia vastaan).

Pikemminkin voidaan sanoa, että amerikkalaiset, jotka tavoittelevat »maailman johtoa», pyrkivät luomaan Länsi-Eurooppaan feodalismien ajoilta asti tunnetun vasallivaltio-

tyypin uuden muunnoksen. Tällaisessa vasallivaltiossa — eli »osavaltiossa» — työtätekevän kansan asema olisi yhtä oikeudeton ja raskas kuin se nykyisin on sorretuissa siirtomaissa. Riistäjäluokat, jotka nykyaikaisessa vasallivaltiossa hallitsevat työtätekevää kansaa, ovat vieraan vallan monopoliyhtymien vakinaisessa palveluksessa. Enemminkin, niiden on alistettava valtionsa täydelliseen riippuvaisuuteen tämän imperialistivallan, so. Yhdysvaltojen eduista. Vasallivaltion tärkein erikoisuus on se, että se on velvollinen osallistumaan yliherruutta pitävän valtion kaikkiin sotiin, toimittamaan sille säännöllisesti tykinruokaa. On ymmärrettävää, ettei tällaisella valtiolla voi olla itsenäistä ulkopolitiikkaa — sen on noudatettava vierasta politiikkaa. Sillä ei voi olla itsenäistä talouselämääkään — sehän on velvollinen palvelemaan vierasmaalaisen imperialismien etuja, olemaan sen asioimistona. Siksi tämän valtion muodollinen riippumattomuus on luonteeltaan niin kuvitelmallista, että sitä voitaisiin sanoa suojelualueeksi.

Onko nykyisin olemassa tällaisia vasallin asemassa olevia näennäisvaltioita? On kyllä, vaikkakaan ei vielä Euroopassa. Esimerkiksi Kaukoidässä Amerikan Yhdysvallat on perustanut tällaisia valtioita Filippiineille ja Etelä-Koreaan (edellistä muuten nimitettiin aikaisemmin USA:n suojelualueeksi). Eräät itsevaltaiset tasavallat Latalalaisessa Amerikassa muistuttavat jonkinlaista vasallivaltion tai Yhdysvaltojen tosiasiallisen suojelualan tapaista.

Amerikan imperialismien länsieurooppalaiset liittolaisvaltiot ovat nyt ilmeisesti tiellä tällaiseen alentavaan riippuvaisuuteen. Mutta niiden lopullinen muuttaminen vasalli-»osavaltioiksi» on tietenkin Washingtonille hiton vaikea tehtävä. Länsi-Euroopan maat, joissa kansoilla vielä viime vuosisadalla oli tietty mahdollisuus osallistua suverenisten valtioidensa poliittiseen elämään, arvostavat epäilemättä korkeammalle kansallisen riippumattomuutensa ja nousevat ennemmin tai myöhemmin vastustamaan sen loppunmyyntiä dollareista.

Nykyisen Englannin hallitsevat piirit tavoittelevat nähtävästi jonkinlaista etuoikeutettua asemaa maalleen, jonkinlaisen »ylivasallin» osaa Amerikan imperialismien muiden vasallivaltioiden joukossa. Englanti on tosiaan ainoa Atlantin sopimukseen osallistuvista Länsi-Euroopan maista, jonka toistaiseksi on onnistunut tinkiä itselleen oikeus säilyttää määräysvalta tärkeimpiin asevoimiinsa nähden.

Kuten tunnettua nämä vaikeudet syntyivät sen seurauksena, kun USA:n vallanpitäjät vaativat tiukasti saksalaisen militarismin, Euroopan kansojen vapauden verivihollisen, henkiinherättämistä. Amerikan imperialismi tarvitsee paitsi Aasiassa (mistä Dulles puhui) myös Euroopassa »liikkuvaa iskuvoimaa», joka kykenisi murtamaan auki suljetut portit. Tähän muurinsärkijän tehtävään on Euroopassa määrätty hitleriläisten kenraalien ja upseerien johtama tuleva Länsi-Saksan armeija. Ei ole ihme, että tällainen hyökkäyshenkinen suunnitelma, joka rikkoo karkeasti Jaltan ja Potsdamin kansainväliset sopimukset Saksan kysymyksestä, on aiheuttanut myrskyisen vastavaikutuksen, eritoten Ranskan kansan taholta. Ranskan »kahdensadan perheen» edut ovat kuitenkin saaneet vielä kerran yliotteen sen kansallisista eduista. Ranskan hallitus antautui englantilais-amerikkalaisen rynnistyksen edessä suostuen siihen, että Länsi-Saksa otetaan Pohjois-Atlantin liittoon, että se aseistetaan ja muodostetaan Länsi-Euroopan liiton asevoimien iskujoukko Länsi-Saksan Wehrmachtista, sekä siihen, että Ranska luopuu omasta itsenäisestä armeijastaan.

Jos Lontoon ja Pariisin neuvottelukokousten päätökset ratifioidaan, merkitsevät ne vakavaa uhkaa Ranskan ja Länsi-Euroopan muiden maiden riippumattomuudelle. Samalla nämä päätökset kärjistävät jyrkästi kansainvälistä jännitystä. Ne luovat Euroopassa uuden tilanteen, joka merkitsee sodanvaaran lisääntymistä. Tämä on epäilemättä Amerikan imperialistien pyrkimysten mukaista. Hehän valmistautuvat käymään sotaa sekä aasialaisten voimin Aasian kansoja vastaan että eurooppalaisten voimin Euroopan kansoja vastaan. Amerikan imperialistien politiikka on ollut ja on edelleenkin sodan valmistelu- ja lietsomispolitiikkaa. Ellei heitä taltuteta, he tekevät koko Euroopasta samanlaisen verenvuodatuksen ja hävitysten näyttämön kuin tekivät vuonna 1950 Koreasta. Tässä tapauksessa tulisi Yhdysvaltojen länsieurooppalaisista vasalleista varmaankin enemmän tai vähemmän Syngman Rheen vasallivaltion kaltaisia. . .

Mutta mille kansalle tällainen kohtalo olisi mieleen?

Voivatko rauhaarakastavat valtiot, jotka jo moneen kertaan ovat joutuneet kärsimään saksalaisen militarismin hyökkäyksestä, alistua vastaansanomatta sen henkiinherättämiseen? Voivatko ne katsella kädet ristissä, ryhtymättä

välttämättömiin toimenpiteisiin turvallisuutensa varmistamiseksi, sellaista provokaatiota kuin Saksan uuden fasistisen hyökkäysarmeijan perustamista?

Ei! Neuvostohallituksen ehdotukset osoittavat äärimmäisen selvästi, miten Euroopan yhteisturvallisuus voidaan varmistaa. Vastustaessaan näitä rauhanpolitiikan tärkeimpiä ehdotuksia Amerikan imperialistit ja heidän asiamiehensä paljastavat joka paikassa itsensä kaikkien kansojen riippumattomuuden ja turvallisuuden vannoutuneiksi vihollisiksi.

AMERIKAN IMPERIALISTIEN JA HEIDÄN KANSSARIKOLLISTENSA LISÄXNTYVÄ MORAALINEN JA POLIITTINEN ERISTYNEISYYS

Amerikan lehdistön on viime vuosina täytynyt monta kertaa myöntää se tosiasia, että Yhdysvallat menettää arvovaltaansa niin Euroopassa kuin muissakin maanosissa. Erikoisen näkyvästi tämä on ilmennyt kuluvan, 1954 vuoden aikana, jolloin USA:n imperialistinen politiikka nykyisen republikaanisen hallituksen johdolla on saavuttanut kehityksessään jonkinlaisen huippuvaiheen. Sen imperialisteille surullisen tosiasian johdosta, että Yhdysvallat on menettänyt arvovaltansa, syntyi Yhdysvaltojen hallitsevien puolueiden kesken äskettäin riita. Senaatin republikaanien johtaja Knowland yritti tässä yhteydessä vierittää pääsyyyn Amerikan ulkopoliittikan epäonnistumisesta Washingtonin liittolaisten harteille. Ymmärrettävää on, ettei hän tässä tarkoittanut »uskollisia», vaan »epäluotettavia», »epäilyttäviä» ja »pettyneitä» liittolaisia. Täysin luotettavia liittolaisia Knowlandin listalla osoittautui olevan vain kaksi: Syngman Rheen koplä Etelä-Koreassa ja Tšiäng Kai-šekin koplä Taiwanilla.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että Amerikan imperialistien apurit esimerkiksi Ranskassa tai muissa Länsi-Euroopan maissa olisivat yhtäkkiä käyneet epäluotettaviksi. Mutta kansojen vastarinnan voima on jossain määrin lamaannuttanut heidän toimintaansa. Se on täysin lainmukainen ilmiö. Amerikkalaisen politiikan kannattajat ovat niin Euroopassa kuin Aasiassakin ja Latinalaisessa Amerikassa joutuneet vastatusten rynnistävän kansanliikkeen kanssa. Eivätkä he kaikki ole isänmaan kavaltajia. Osa heistä on vain antautunut amerikkalaisen vakoilujärjestön

edessä. He voivat vielä palata isänmaalliselle kannalle. Sen sijaan Amerikan imperialismin lahjotut apurit joutuvat yhä enemmän eristetyiksi.

Amerikkalaisten »maailman johtajien» arvovallan ja luottamuksen menetys johtuu tietenkin ensi tilassa heidän kansainvälisen politiikkansa kansanvastaisesta, imperialistisesta luonteesta. Mutta tämän rinnalla Washingtonin arvovallan laskemiseen myötävaikuttavat myös eräät »vilhin Lännen» diplomatian otteet.

Ensinnäkin tähän vaikuttaa se seikka, että *Yhdysvallat rikkoo karkeasti kansainvälisiä sitoumuksiaan*, mikä on Washingtonin diplomatian luonteenomainen erikoisuus. Sama USA:n valtiodepartementti, joka alituisesti tyrkyttää muille maille uusia sopimuksia sitoakseen niiden kädet, rikkoo aivan kyynillisesti Yhdysvaltojen allekirjoittamat sopimukset silloin, kun se pitää niitä haitallisina päivänpolitiikalleen. Niinpä esimerkiksi Kairon sopimuksen mukaan Yhdysvallat tunnusti, että Taivanin saari, joka on Kiinan osa, on palautettava Kiinalle, mutta vuonna 1950 Yhdysvallat »sopivan tilaisuuden» tullen anasti tämän kiinalaisen saaren eikä nähtävästi aio palauttaa sitä vapaaehtoisesti. Yhtä kursailemattomasti se on rikkonut myös Saksaa ja Japania koskevia Potsdamin konferenssin perussopimuksia. Selvää on, että sellaisella vallalla, joka itse ei kunnioita omaa allekirjoitustaan, ei ole aihetta ihmettelyyn, jos toiset eivät siihen luota.

Toiseksi kysymys on yleisesti tunnetusta *amerikkalaisen diplomatian valheellisyydestä*. Porvarilliselle diplomatialle ei tietenkään koskaan ole ollut tunnusomaista totuudellisuus. Varsinkaan Hitlerin Saksan johtopukarit eivät jotain päämäärää tavoitellessaan kaihtaneet mitään keinoja. Mutta amerikkalainen diplomatia on toiminnassaan kehittänyt valheen käytön suorastaan järjestelmäksi. Sitä pidetään Washingtonissa jokaisen laaditun sopimuksen, jokaisen asiakirjan ja milteipä jokaisen kansainvälisistä kysymyksistä pidetyn julkisen puheen välttämättömänä aineksena. Amerikkalaisen diplomaattisen valheen pääläjit on sitä paitsi standardisoitu. Niinpä amerikkalaista hyökkäystä sanotaan aina »puolustukseksi» ja hyökkäyssopimuksia »puolustussopimuksiksi». Tšiang Kai-šekin, Francon ja diktaattori Armasin tukemista sanotaan »vapauden» suojelemiseksi. Rauhanomaista rakennustyötä Neuvostoliitossa sanotaan »vierasmaalaisen pakkovallan uhaksi» muille

maille, ja Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita ympäröivien amerikkalaisten sotatukikohtien rakentamista »rauhan turvaamiseksi». Länsi-Saksan puolimiljoonaisen armeijan perustamista ja Länsi-Saksan liittämistä militaristiin ryhmittymiin ei muka suoriteta sodan etuja, vaan »rauhan» etuja silmälläpitäen jne. jne.

Tällaisesta demagogiasta on nykyisin tullut Yhdysvalloissa ammatti ja jopa virkavelvollisuus ulkopoliittisen propagandan alalla. Usein käy niinkin, että amerikkalaiset johtomiehet saattavat yhdistää samaan puheeseen tai jopa samaan tunnukseenkin, vastoin kaikkia logiikan lakeja, julistuksia »pyrkimyksestä rauhaan» ja suoranaisen uhkauksen rauhan rikkomisesta väkivallan avulla. Niinpä he esimerkiksi viime aikoina ovat ottaneet vaihtaakseen — Churchillin esimerkkiä seuraten — aikaisemman kaistapäisen tunnuksensa »voimaan perustuva politiikka» soinnukkaampaan tunnukseen »voimaan perustuva rauha». Voidaan helposti huomata, että tuloksena on valheellinen sanaleikki, joka ei ole vähääkään käsitettävämpi kuin jos he julistaisivat »fasistiseen raakalaisuuteen perustuvaa kristillistä rakkautta».

Amerikkalaista diplomatiaa ei lainkaan hämäännyt se seikka, että sen valheelliset väitteet ovat aivan läpinäkyviä ja että niin vastustajat kuin liittolaisetkin näkevät niiden olevan täysin ristiriidassa sen tekojen kanssa. »Mitäpä siitä, että ne ovat valheellisia, — jos niitä voimaperäisesti levitetään, tehoavat ne yhtä hyvin kuin totuudellisetkin.» Tässä tuntuu Amerikan porvaristolle ominainen usko *mainoksen* ylikuonnolliseen voimaan. Amerikkalainen liikemies uskoo, että riittävän sinnikkään ja kirkuvan mainoksen avulla voidaan yleisö saada uskomaan mitä tahansa, voidaan myydä vaivatta kaikkein kelvottominta tavaraa yms. Tästä johtuvat USA:n valtiodepartementin yritykset mainostaa amerikkalaista hyökkäystä »puolustuksena», sodan valmistelua »rauhan turvaamisena» ja kansojen vapauden tukahduttamista »vapauden pelastuksena», mainostaa USA:n koko imperialistista politiikkaa Yhdistyneiden Kansakuntien periaatteita vastaavana politiikkana. On mainostettava loistavin värein! Levitettävä päivästä päivään miljoonia kappaleita! Näin luulevat Wall Streetin käskyläiset kietovansa kansat valheen verkkoon. . .

Mutta Wall Streetin monopolistit erehtyvät. Poliitiikassa valheellisuus ei ole voimaa vaan heikkoutta. Ei saa tie-

tenkään luottaa siihen, että valhe itse kumoaa itsensä. Ei, jokainen valhe on tehtävä vaarattomaksi paljastamalla se. Jokainen parjaaja on vedettävä loukostaan päivänvaloon. Elleivät demokraattiset voimat ylenkatso tällaista työtä, Amerikan imperialistien kaunistelluimmatkin valheet kääntyvät silloin heitä itseään vastaan.

Amerikan Yhdysvaltojen vallanpitäjät erehtyvät myös siinä suhteessa, että he yliarvioivat muodostamiensa sotilaallisten ryhmittymien voimaa ja kestävyyttä. Äskettäin pidetty Lontoon neuvottelukokous esimerkiksi julistettiin Washingtonissa »kaikkien aikojen ulkopolitiikan suurimmaksi saavutukseksi». Niin, Lontoossa allekirjoitettiin uusia imperialistisia sopimuksia, mutta voivatkohan tällaiset sopimukset pysäyttää vaikkapa ristiriitojen kehityksen eri maiden imperialistien välillä? Päinvastoin, juuri hyökkäys- ja sotapolitiikka samoin kuin itse sotakin meidän aikanamme lisääntyneine vaikeuksineen jouduttaa myös imperialismin piilevien, potentiaalisten ristiriitojen kypsymistä. Eikä vain piilevien. Eivätkö kärkevimmät imperialistivaltojen väliset ristiriidat ilmene siinä, että nämä vallat ovat valmiit puremaan kurkun poikki toinen toiseltaan taistellessaan saalisosuudesta miehittämässään Länsi-Euroopan maissa, öljylähteiden tai strategisten asemien omistamisesta Välimeren alueella ja Tyyneellä valtamerellä, merenherruudesta, menekkimarkkinoista ja raaka-ainelähteistä siirtomaamaailmassa?

Entä millaiseksi on tilanne muodostumassa Yhdysvalloissa itsessään, maassa, jonka Wall Streetin ylen viisaat Panglossit ovat monasti yrittäneet julistaa parhaaksi kaikista olemassaolevista maailmoista? Amerikan talouselämä on ilmeisesti suistunut raiteilta, joita maan isännät ovat tottuneet pitämään normaaleina. Keskeytymättömän laskun jälkeen, jota jatkui kevästä 1953 kevääseen 1954, teollisuustuotanto on aivan viime aikoihin saakka heilahdellut tällä alentuneella tasolla. Terästeollisuuden kuormitus on kokonaista neljännessä tuotantokykyään alempi. Edistyksellisen lehdistön tietojen mukaan maassa laskeaan olevan viisi miljoonaa työtöntä. Kongressivaalit osoittivat, ettei vallassa oleva republikaaninen puolue nauti kansan eikä varsinkaan sen aktiivisimman osan, työväenluokan, luottamusta. Toisaalta taas »voittaneet» demokraattisen puolueen pamput ennustavat vaalien jälkeisistä näköaloista puhuessaan ei enempää eikä vähempää kuin »sotaa

sisäisellä rintamalla», ts. ristiriitojen jatkuvaa kärjistymistä rahavaltiaiden leirissä. Mikään ei osoita yhtenäisyyttä eikä yksimielisyyttä, ei koko maassa eikä edes hallitsevan luokan leirissä. Entä mitä muita sisäisen voiman lähteitä voisi olla olemassa?.. On helppoa mainostaa »ylivoiman» luomisen politiikkaa, mutta kun käy selville, etteivät kansanjoukot itsepintaisesti tahdo käydä sotaa, kun ilmenee, ettei imperialistinen liittouma kilpavarustelusta huolimatta saavuta ylivoimaa, silloin alkavat jopa Amerikan imperialismiin uskolliset liittolaisetkin ajatella enemmän itseään ja omia etujaan kuin Washingtonin strategien hourupäisten suunnitelmien uskallettua tukemista.

Pyrkimys Länsi-Saksan ja Japanin aseistamiseen on osaksi selitettävissä sillä, että näistä maista amerikkalaiset monopolistit toivovat löytävänsä taipuisampaa sotilasainesta. Mutta jopa Länsi-Saksassa ja Japanissakin kasvaa kansanjoukkojen keskuudessa suuttumus amerikkalaista politiikkaa vastaan. Kaikissa porvarillisissa maissa kansanjoukot ovat jo joutuneet kokemaan hallitsevien piirien amerikkalaismielisen politiikan raskaita seurauksia. Työtätekevien elintaso laskee. Poliitiikka, jonka tarkoituksena on lehmäkauppojen solmiminen Yhdysvaltojen kanssa, uhkaa kansojen elinetsuja, niiden vapautta ja riippumattomuutta. Se uhkaa syöstä ne uuteen hirvittävään sotaan.

Sen tähden ei ole ihme, että kaikkialla on amerikkalaista uhkaa vastaan kasvamassa kansanliike, joka vaistonvaraisesti on muotoillut melko täsmällisen vaatimuksen: »Jenkit, menkää kotinne!» Mahtava liike rauhan, demokratian ja kansallisen riippumattomuuden puolesta kasvaa.

Ennemmin tai myöhemmin kapitalististen maiden kansat näyttävät teoissa, etteivät ne tahdo käydä sotaa kommunismia vastaan. Nehän tietävät, että kommunistit työskentelevät kansan hyväksi. Ne näkevät, että rauhan ja sosialismin suuri leiri kehittyy nopeasti eikä uhkaa ketään, vaan päinvastoin puolustaa järkähtämättä rauhan ja yleisen turvallisuuden asiaa.

Aikakauslehti »Meždunarodnaja Zizn»,
1954, n:o 2

Suomennos otettu »Kommunistin»
erikoisnumerosta 2 b, 1955

Tarkistettu venäjänkielisen tekstin
mukaan